

дадоха своя глас за опозиционните партии, т. е. се обявиха против политиката на правителството, а само 345,730, в това число и подадените за д-р Генадиев и неговите приятели гласове, за правителството, дадоха на страната една камара, състояща се от 126 правителствени и 119 опозиционни представители, т. е. едно болшинство само от седем души, отговарящо на меншенството на гласувалите избиратели, — една камара, в която правителственото болшинство, след касирането на земеделските депутати от Софийския окръг и заместването им с трима правителствени и един от народната партия депутати, се състоеше от 15 души турци, които преди всяко откриване на сесиите на камарата отиваха да получават инструкции от Високата Порта в Цариград, които се намираха в постоянни сношения с нея и които в най-важните и решителни моменти на българската история решаваха със своите гласове съдбините на българския народ и българското отечество. Имаше опозиционни партии, които нарекоха тази камара незаконна, противоконституционна, но те не се отказаха да заседават в нея. Те до последния момент се показаха най-ревностни пазители на местата си, които бяха толкова по-ценни, че освобождаваха мнозина измежду тях от задължението да се явят в редовете на войската и да изпълнят истински своя отечествен дълг. Нещо повече, на 23 март 1918 г. те извършиха още един конституционен скандал, като си продължиха сами мандата, признавайки всичката неконституционност на този свой акт. Повечето от делата, въобще, на този парламент са в най-пълна хармония с неговия незаконен произход. Не ще се спираме и изброяваме тук тия негови дела, но не можем да не отбележим, че никога от освобождението си до днес България не е имала парламент по-незаконен, по-недостоеен и по-позорен от XVII